

ΕΤΟΣ ΣΤ'.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.
ΤΕΥΧΟΣ 15ον—16ον
Συνδρομή Έσωτερικῶ Δρ. 16.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

1—15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1905
ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 101
Συνδρομή Έξωτερικῶ Φρ. 20.

ΤΑ ΕΛΑΣΣΟΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

**Ἡ Ἐλλάσδονα Μυστή-
ρια** ἐτελοῦντο τὸν Φε-
βρουάριον ἐν Ἀγραις, πο-
λυχνίῳ παρὰ τὰς Ἀθήνας.
Οἱ μῦσαι ἀφοῦ προηγου-
μένως ὑπεβάλλοντο εἰς ἔ-
λεγχον καὶ ἀπεδείκνυσον
τὰ τῆς καταγωγῆς, τὰ τῆς
ἀνατροφῆς, τὰ τοῦ ἐντί-
μου χαρακτῆρός των, εἰ-

σῆγοντο εἰς τὸν παρὰ τοῦ ἱεροκλήρυκος φυλακ-
σόμενον περίβολον. Ὁ ἱερεὺς οὗτος παρίστα
τὸν Ἑρμῆν, φέροντα τὸ κηρύκειον καὶ ἐπὶ κε-
φαλῆς τὸν πέτασον. Αὐτὸς ἦτον ὁ ὀδηγός, ὁ
μεσάζων, ὁ ἐξηγητὴς τῶν Μυστηρίων. Ὄδηγει
τοὺς προσερχομένους πρὸς ναῖσκον, ἐκ κίωνων,
ρυθμοῦ ἰωνικοῦ, ἀφιερωμένον δὲ πρὸς τὴν Κόρην,
τὴν μεγάλην Παρθένον Περσεφόνην. Τὸ χάριεν
ἀδυτον τῆς Θεᾶς ἐκρύπτετο εἰς τὸ βῆθος ἡσύχου
μικρᾶς κοιλάδος, ἐν μέσῳ ἱεροῦ ἄλσους ἐκ λευ-
κῶν αἰγείρων καὶ σμιλάκων. Τότε ἱερεῖαι τῆς
Περσεφόνης, αἱ ἱεροφάντιδες, ἐξήρχοντο τοῦ
ναοῦ μετὰ πέπλων ἀσπίλων, μὲ τοὺς βραχί-
νας γυμνοὺς καὶ στεφανηφόροι ἐκ ναρκίσσων.
Κατετάσσοντο ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τῆς κλίμα-
κος καὶ ἔψαλλον μελοποιίῳ βραβεῖον, κατὰ
τὸν δῶρειον ρυθμὸν. Ἐλεγον δ' ἐμμέτρως καὶ
μετὰ χειρονομίῶν, ὡς ἐξῆς:

«Ὡ ἱεραττὴ τῶν Μυστηρίων! Ἰστασθε ἐπὶ
τῆς οὐδοῦ τῆς Περσεφόνης. Θὰ ἴδητε πρῆγ-
ματα ἐκπληκτικὰ. Θὰ μάθητε, ὅτι ἡ ἐνεστῶσα
ὑπαρξὶς τυγχάνει ὑρασμακ ψευδῶν καὶ συγκε-
χυμένων ἀνειρών. Ὁ ὕπνος, ὁ περιβάλλων ὕμνος
διὰ ζώνης σκότους, παρασύρει τὰ ὄνειρα καὶ
τὰς ἡμέρας, ἐν τῇ παλιρροίᾳ του, δίκην συν-
τριμμάτων, κυματινομένων καὶ ἐξκρανιζομένων.

Ἄλλ' ἐκεῖ πέραν ἐκτείνεται ζώνη φωτός, αἰ-
ώνιον. Εἴθε ἡ Περσεφόνη νὰ γίνῃ ἕλεως ὑμῖν,
νὰ σὰς διδάξῃ ἢ ἰδίᾳ νὰ ὑπερηγήσητε τὸν
ποταμὸν τοῦ σκότους καὶ νὰ διεισδήσητε μέχρι
τῆς οὐρανοῦ Δήμητρος».

Εἶτα ἡ πρόφαντις ἢ προφήτις, ἡ ὀδηγοῦσα
τὸν χορὸν, κατέβηκε τρεῖς βαθμίδας τῆς κλί-
μακος καὶ ἀπέτεινε μετὰ φωνῆς πανδήμου καὶ
μετὰ τρομεροῦ βλέμματος τὴν ἀρὰν ταύτην:
«Οὐκί δ' ἐκείνοις τοῖς προσερχομένοις, ἵνα βε-
θλωσῶσι τὰ Μυστήρια! Ἡ Θεὰ θὰ καταδι-
ώξῃ ἐκείνας τὰς διεφθαρμένας καρδίαις, καθ'
ἅπαντα τὸν βίον· οὐδ' εἰς αὐτὸ δὲ τὸ βασι-
λειον τῶν σκιῶν θὰ παύσηται τῆς καταδρο-
μῆς».

Πολλαὶ ἡμέραι διήρχοντο εἶτα ἐν νηστείαις,
καθαρτικαῖς ἐπιλούσεσι, προσευχαῖς, διδασκα-
λίαις.

Τὴν ἐσπέραν τῆς τελευταίας ἡμέρας οἱ νεό-
φυτοι συνήρχοντο εἰς τὸ μᾶλλον ἀπόκρυφον
μέρος τοῦ ἱεροῦ ἄλσους, ἵνα παραστῶσιν εἰς
τὴν ἀπαγωγὴν τῆς Περσεφόνης». Ἡ σκηνὴ
παρίσταται ἐν ὑπαίθρῳ, ὑπὸ τῶν ἱερειῶν τοῦ
ναοῦ. Ὑπὸ τοῦ ἱεροφάντου δὲ ὀδηγούμενοι οἱ
ἀνόνομοι ποιηταὶ τῶν Ἐλευσινίων, ἐποίησαν,
ἐπὶ τῇ σκηνῇ ταύτῃ, μικρὸν δρᾶμα, οὕτως εἰ-
πως ἐκτυλισσόμενον:

(Οἱ νεόφυτοι ἀρικνοῦνται ἀνὰ δύο εἰς τὸ
ὑπαίθρον. Εἰς τὸ βῆθος βλέπει τις βράχους μεθ'
ἐνὶ σπηλαίου ἐντὸς ἄλσους ἐκ μύρτων καὶ τι-
νῶν λευκῶν αἰγείρων. Ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθεν μέ-
ρους αὐτοῦ τοῦ λειμῶνος, ὕμφοι κατακλίνου-
νται περίξ πηγῆς. Εἰς τὸ βῆθος τοῦ σπηλαίου
φάνεται ἡ Περσεφόνη, καθημένη ἐπὶ ἔδρας.
Εἶνε γυμνὴ μέχρις ὀσφύος· ἡ δὲ ραδιὴν προ-
τομὴ τῆς ἐκθρώσκει σεμνῶς ἐξ ὑφάσματος πε-
ριελιγμένου δίκην ἀτμοῦ κυανοῦ περὶ τὰς πλευ-
ράς. Φαίνεται εὐδαίμων, μὴ συνειδυῖα τὴν
ὠραιότητά της καὶ διαποιικιλοῦσα μακρὸν πέ-

ζώντας μεταξύ των θνητών. Ἄλλοτε ἐζήσατε τὴν ἀληθῆ ζώην· εἶτα δ' ἔλκυσθέντες ὑπὸ θελήγῃ τινός, κατερρίφθητε εἰς τὴν ἐπίγειον ἄβυσσον, ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ σώματος. Τὸ ἐνεστώσας εἶνε δνειρον μοιραῖον. Μόνον τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον ὑφίστανται ἀληθῶς. Γνῶτε τὸ ἀναμιμνήσασθαι. Γνῶτε τὸ προορᾶν».

Ἐν τούτοις ἤρχιζε νὰ νυκτώνη, ἦν κπτον λοιπὸν πυρσούς πενθίμους μεταξύ των κυπαρίσσων, οἱ δὲ θεαταὶ ἀπεχώρουν ἐν σιγῇ, καταδιωκόμενοι ὑπὸ των κλαυθμηρῶν ἁμαρτῶν των ἱεροφαντίων ἀναφωνουσῶν : Περσεφόνη ! Περσεφόνη ! ..

Καλοῦτω λαμβάνει πέρασ ἡ τελετὴ των Ἐλευσινίων Μυστηρίων. Οἱ νεόφυτοι ἐγένοντο μύσται. Ἐπανήρχοντο εἰς τὰς συνθήεις ἐργασίας των, ἀλλὰ μέγας πέπλος των Μυστηρίων ἐπεξετάθη ἐπὶ των ὀρθοκλιμῶν των. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου νέφος τι παρενέπεσε. Συνάμα διηνοίχθη ἐν τῷ πνεύματι των ἐσωτερικὸς τις ὀφθαλμός, δι' οὗ παρετήρουν ἀμυδρῶς ἄλλον κόσμον, κόσμον πλήρη ἐλκυστικῶν μορφῶν, μορφῶν κινουμένων ἐντὸς βραχέων, ὅτε μὲν λαμπρῶν, ὅτε δὲ ἐρεβωδῶν.

ΚΛΙΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΛΙΜΑΤΟΣ

Εἰς ἀναμφιδόλως των κυριωτέρων πραγμάτων, ἀφ' ὧν ἡ τελειοποίησις τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται, εἶνε οἱ κλιματολογικοὶ ὄροι τῆς χώρας, ἐν ἧ οὗτος ζῆ. Αἱ κοινωνικαὶ ἔξεις, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τόπου τινός τὰ μεγάλην ἐξασκοῦντα ἐπενέργειαν ἐπὶ τοῦ ἀτόμου, ἐξαρτῶνται ἀμέσως ἐκ τοῦ κλίματος τοῦ τόπου, ὅπερ κλίμα εἶνε ἰδίως μὲν ἡ θερμομετρικὴ, γενικῶς δὲ ἡ ἀτμοσφαιρικὴ καθόλου κατὰστασις, ἡ χαρακτηρίζουσα τὸν τόπον.

Ὅτι δὲ ἡ μεταβολὴ των κλιμάτων τὰ μέγιστα συντελεῖ εἰς τε τὴν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ γενικῶς των ὀργανισμῶν, καταφαίνεται ἐκ τῆς μεταβολῆς των κλιμάτων, κατὰ τὰς διαφόρους πανκοχίας γεωλογικὰς ἐποχὰς. καθ' ἧς μεταβαλλομένων των κλιμάτων, μεταβάλλοντο οὐσιωδῶς οἱ ζῶντες ὀργανισμοί, ὡς τοῦτο θέλει φανεῖ ἐν προσεχεῖ ἄρθρῳ τοῦ φίλου καὶ συναδέλφου κ. Γ. Γεωργαλά. Ἐν τῇ ἱστορικῇ ὅμως ἐποχῇ τὰ κλίματα δὲν μεταβλήθησαν. Οὕτω λ. χ. ὁ Biot ἐκ τῆς μελέτης των καλλιεργούμενων φυτῶν κατὰ τε τοὺς ἀρχαίους καὶ νεωτέρους χρόνους, ἐκ των ἀποδημούντων πτηνῶν καὶ ἄλλων τοιούτων φαινομένων συνεπέρανεν ὅτι ἡ θερμοκρασία τῆς Κίνας δὲν μετε-

βλήθη αἰσθητῶς ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος. Ὁμοίως ὁ Arago ἀπέδειξε τοῦτο διὰ πλεῖστα σημεῖα τῆς γῆς.

Βεβαίως δὲ λέγοντες, ὅτι τὰ κλίματα δὲν μεταβλήθησαν ἐν τῇ ἱστορικῇ ἐποχῇ, δὲν νοοῦμεν ἀπόλυτον σταθερότητα, διότι διάφορα τεχνητὰ μέσα, ὡς λ. χ. ἀναδασώσεις καὶ τὰ τοιαῦτα, βελτιοῦσι τὸ κλίμα, ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας ἡ καταστροφὴ συντρεχόντων φυσικῶν ὄρων, ὡς λ. χ. ἡ ἀποφύλωσις των χωρῶν, μεταβάλλει τοῦτο. Μεταβολὴ ὅμως τοιαύτη, ὥστε νὰ ἐπέλθῃ ριζικὴ τοῦ κλίματος μεταβολὴ ὀφειλομένη εἰς μεγάλα γεωλογικὰ φαινόμενα, ὡς συνέβη κατὰ τὰς παρελθούσας ἐποχὰς, οὐχὶ δ' εἰς τεχνητὰ καὶ πρόσκαιρα δὲν ἐγένετο, ὡς ἀποδεικνύεται.

Ἐρευνήσωμεν ἤδη εἰδικώτερον τὰ τοῦ κλίματος τῆς ἐλληνικῆς χώρας, βᾶσιν ἔχοντες τὸ κλίμα των Ἀθηνῶν, ὅπου αἱ πλεῖστα παρατηρήσεις ἐγένοντο. Ἀναγράφοντες δὲ τὰ κατὰ τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀποκρούομεν ἰδέαν ἀντεθνικὴν δι' ἡμᾶς, καθ' ὅτι δυστυχῶς ὑπῆρξαν ἐπιστήμονες δολιευθέντες τὸ κύρος τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης δι' ἄλλους σκοπούς, τῇ ἐπιστῆμῃ ἀπᾶρόντας. Οἱ ἄνδρες οὗτοι ἐξήνεγκον τελεσίδικον τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν, οἱ τε δηλαδὴ Fallmerayer καὶ Fraas, ὁ σοφὸς Λέφιος καὶ ἄλλοι, ὅτι τὸ ἐλληνικὸν κλίμα οὐσιωδῶς ἀπὸ των ἀρχαιοτάτων μεταβλήθη χρόνων, ἀποκαυνωτικὸν κατὰστάν, θερμότερον καὶ ψυχρότερον καὶ ὅτι ὁ πολιτισμὸς ὁ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν μετηνάστευσεν εἰς Ἰταλίαν, ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὴν βόρειον Εὐρώπην, ἐγκαταλιπὼν ἡμῖν τὴν τοῦ Ἀνατολίτου νοηρότητα, οὕτω δ' ἀφ' ἡμῶν ἐντελῶς ἀποστὰς ἀφῆκε καταδικασμένους εἰς τὸ ἀδύνατον τῆς εἰς τὸν πολιτισμὸν ἐπαναφοράς, ἐξάγοντες καὶ τὸ τρομερὸν συμπέρασμα, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ καθ' ὅλοκληρίαν ἀπόλωτο.

Τοιαῦται ἀναξιοπρεπεῖς διὰ τὴν ἐπιστῆμην γνῶμαι μὴ ἐπὶ των πραγμάτων στηριζόμεναι ἀφ' ἐκντῶν καταπίπτουσιν, ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ πολλοὶ νεώτεροι γεωλόγοι, περιηγηταὶ καὶ γεωγράφοι σφοδρῶς κατὰ τούτων ἀντεπεξῆλθον καὶ τὰ ἀρχαῖα κείμενα ἀριδῆλως ταῦτα ἀνατρέπουσι. Καὶ οἱ Ἕλληνες δὲ καθηγηταὶ, ἀφ' ἐνός μὲν ὁ τῆς Γεωλογίας κ. Κ. Μητσόπουλος ἐν τοῖς ἐκντου Στοιχείοις Γεωλογίας,¹ ἀφ' ἐτέρου δὲ ὁ τῆς Ἀστρονομίας κ. Δ. Αἰγινίτης ἐν ἰδικοτέρῳ ἐκ 220 σελίδων συγγράμματι «Le climat d'Athènes» καὶ ἀνακοινώσει ἐν τῷ ἐνταῦθα συγκροτηθέντι Α' ἀρχαιολογικῷ συνεδρίῳ τοῦ 1905, τὰς γνώμας ταῦτας ἐξωνύχησαν, σφοδρῶς κατὰ των ἀντιφρονούντων ἐπιτεθέντες.

¹ Κ. Μητσόπουλου Στοιχεῖα Γεωλογίας τόμ. Β'. σελ. 586 μέχρι τέλους.

Ἡ μάχη των Ἰσπανῶν καὶ των Τλασκαλῶν. (Ἡ κατάκτησις τοῦ Μεξικοῦ).

Ἰδωμεν νῦν ποῖον τὸ κλίμα των Ἀθηνῶν, λαμβάνοντες τὰ στοιχεῖα τούτου ἐκ τοῦ «Le climat d'Athènes». Οὕτω ἡ μέση κανονικὴ ἔτησια ἀτμοσφαιρικὴ θλιψὶς ἐν Ἀθήναις εἶνε 761, χμ71 λογιζομένη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ ἀφορῶσα τὴν μέσην τοῦ τόπου θερμοκρασίαν, μὴ παρουσιάζουσα δὲ μεγάλην διαφορὰ ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἕτερον ἔτος. Ἡ ἡμερησία δὲ βαρομετρικὴ κύμανσις εἶνε 1,5. Ἡ δὲ μέση κανονικὴ θερμοκρασία εἶνε 17°,28 παρουσιάζουσα κύμανσιν 18°,96 μὴ βλίνουσα ὅμως κανονικῶς ἀπὸ τοῦ μεγίστου μέχρι τοῦ ἐλαχίστου, ἀλλὰ παρουσιάζουσα ἀνωμαλίας τινάς. Οὕτω ἔχομεν τὰς περὶ τὸ τέλος Ὀκτωβρίου θερμὰς ἡμέρας, τὰ κοινῶς λεγόμενα «καλοκαιρικά» τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τὰς θερμὰς ἡμέρας τοῦ Ἰανουαρίου κλπ. Ἡ μέση δὲ κανονικὴ ἀπόλυτος ὑγρασία εἶνε 10, χμ03.

Ἐξαίρεσις των μηνῶν Μαρτίου, Ἀπριλίου, Μαΐου καὶ Ἰουνίου, κατὰ τοὺς λοιποὺς ἐπικρατοῦντες ἄνεμοι ἰσχυρότεροι δὲ των λοιπῶν εἶνε οἱ ΒΑ, πνέοντες κατὰ διαφόρους ἐντάσεις καὶ μεγάλας ἀτμοσφαιρικὰς πιέσεις φέροντες· οὗτοι προσέτι περιέγουσι τὰς περισσοτέρας ἡμέρας τῆς βροχῆς. Κατὰ τοὺς ἐξαίρεθέντας δὲ μῆνας ἐπικρατοῦσι ΝΔ, εἶτα δὲ γενικῶς ἐρχονται κατὰ σειράν συγκνότητος οἱ Ν, Β κλπ. σπανιώτερον δὲ πάντων ὁ Α, διότι πρὸς ἀνατολὰς των Ἀθηνῶν κεῖται ὁ Ὑμηττός. Ἐρχουσι δ' οἱ ἀνατολικοὶ ἄνεμοι ἐλάσσονα πάντων ἐντασιν, εἶνε ὅμως μᾶλλον συμφερόδεις, ἦττον ὅμως βροχεροὶ των λοιπῶν. Χιόνια φέρουσιν οἱ Β. καὶ ΒΑ, σπανίως δὲ οἱ Ν. καὶ ΝΔ. Καταιγίδας δὲ φέρουσι τὰς μὲν πλείονας οἱ Β. τὰς δὲ ὀλιγωτέρας οἱ ΝΔ.

Τὸ κανονικὸν ὕψος τῆς βροχῆς ἐν Ἀθήναις εἶνε 0,4059 μ., ὅπερ εἶνε ἀρκετὸν σχετικῶς

του ΙΗ', όποτε ήτον άνήρ, όνόματι Κάρολος Μωδίλλ. Ήκολούθησε πολιτικόν βίον, ώς γραφεύς εις τι τών έν Παρισίοις ύπουργικών γραφείων. (Ματαίως προσπαθώ νά μάθω παρ' αύτης τώ ακριβές μέρος του γραφείου τούτου και τώ όνομα του ύπουργείου). Κατά τήν εποχήν ταύτην ό λαός έμάχετο διαρκώς εις τās όδοús· αύτός δέ ό ίδιος έφόνευσέ τινας και έχαιρε φονεύων. Ήτον άνθρώπος κακοποιός. Πολλοί απέκεφαλίζοντο εις τās δημοσίας όδοús. Όλίγον μετά ταύτα απέθανε. Δύναται νά παρακολουθήση τήν κηδείαν του. Ήθώ τās άναμνήσεις του έτι περισσότερον πρός τά όπίσω, εις τήν παιδικήν ήλικίαν του κακού Μωδίλλ και προχωρώ μάλλον άπωτέρω. Πρό τούτου ήτο κυρία, τής όποιας ό σύζυγος ήτον εις εύγενής αυλικός. Τότε όνομάζετο Μαγδαληνή *de St. Marc*. Καθ' ήν στιγμήν τή θέτω τήν πρώτην έρώτησιν, εινε ήλικίας 25 έτών, ώραία και σύζυγος του αυλικού Γάστωνος *Saint Marc*. Υπάγει εις Βερσαλλίας και όμιλεί με μεγάλην οικειότητα περί του βασιλέως, τών Υπουργών και τών Έψηλών Κυριών. Έγνώρισε και τήν δεσποινίδα *de Lavallière*, ήτις τήν συνεπάθει πολύ. Μόλις γνωρίζει τήν κυρίαν *de Montespan*. Η κυρία όμως *de Maintenon* δέν τής εινε άρεστή. Μεταβαίνει εις τήν εκκλησίαν διά νά άκούση τόν Βοσυνέτον. Άνθίσταται τρομερά νά όμιλήση περί τής μεγαλειτερας ήλικίας, εις ήν έφθασεν. Έν τούτοις εξακόλουθών τήν μεταφέρω εις τώ 15ον έτος της. Άποθνήσκει φθισικά. Γίνομαι μάρτυς συντόμου σκανής θανάτου και μετά ταύτα τώ ύποκειμενον εισέρχεται πάλιν εις σκοτεινόν περιβάλλον. Προσπαθώ τότε νά τήν αναγκάσω νά εξακολουθήση έτι τήν όπισθοχώρησιν πρός τώ παρελθόν της και έπιτυχόν πράγματι νά μεταφέρω τήν Δα Μεγίό εις τήν εποχήν τής ύπάρξεως της ως παιδίον, όπερ απέθανε νεώτατον. Άλλά, βλέπων, ότι ή έντασις ή δοθείσα εις τήν ύπνοτισθεισαν ήτο πολύ μεγάλη, δέν επέμεινα περισσότερον.»

Παρατηρούμεν όθεν, ότι έχομεν λεπτομερή όνήγησιν τριών διαφόρων προηγουμένων ένσαρκώσεων, ληφθεισαν παρ' ύπνοτισθέντος προσώπου, υπό πρωτοτύπου όρους και παρ' επειραμένου έρευνητού.

Έξακολουθών ό συνταγματάρχης *Rochas* λέγει:

«Έάν ήδυνάμεθα άπεριφοδώς ν' άποδείξωμεν, ότι τά έκάστοτε υπό τών ύποκειμένων «παιζόμενα» πρόσωπα έχουσι πράγματι ύπάρξει, θα είχομεν μεγάλην ισχύος άπόδειξιν τής επιβιώσεως τής ψυχής και

των διαδοχικών της ένσαρκώσεων. Δυστυχώς όμως ή τοιαύτη άπόδειξις δέν έλήφθη ειςέτι επαρκής. Τώ μόνον δέ τώ όποίον δυνατόν νά μήν εινε άπίθανα. Εις τινας περιστάσεις ό άναρχονισμός παρουσιάζεται άσκούντως φυσικός, εάν παρατηρήσωμεν, ότι ή άνάζωγονοιμένη άνάμνησις, μεταχειρίζεται, έξωτερικουμένη, τούς οικείους όρους τής συγχρόνου αύτῆ ζωής.»

Ό κ. *de Rochas* εξακολουθεί:

Δυνάμεθα ν' άποδώσωμεν τά φαινόμενα ταύτα εις άπλά όνειρα; — Βεβαίως όχι, διότι ύπάρχει έν αύτοις σταθερότης και κανονικότης, αίτινες δέν παρατηρούνται κατά τήν εξέλιξιν τών όνειρών.»

Η άναστάσις, τήν όποιαν ή θετική λύσις του ζητήματος τούτου δύναται νά επιφέρει εις τήν θεολογίαν και τήν ιστορίαν, εινε τρομερά.

Ουδέποτε προηγουμένως επεθύμισα νά ύποστώ ύπνωτισμόν, άλλ' εάν κατόπιν τούτων, ήδυνάμην, συμπεραίνει ό έργάτης του έν λόγω άρθρου, ν' άναγνώσω τήν ιστορίαν τών περιπλανήσεών μου, διά μέσου τών αιώνων, τῆ αληθεία ό πειρασμός αύτος εινε ισχυρός.

(Έκ τής Review of Reviews)

Κωνσ. Κουμάκης.

Κωνσταντινούπολις.

Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΗ ΦΥΣΙ

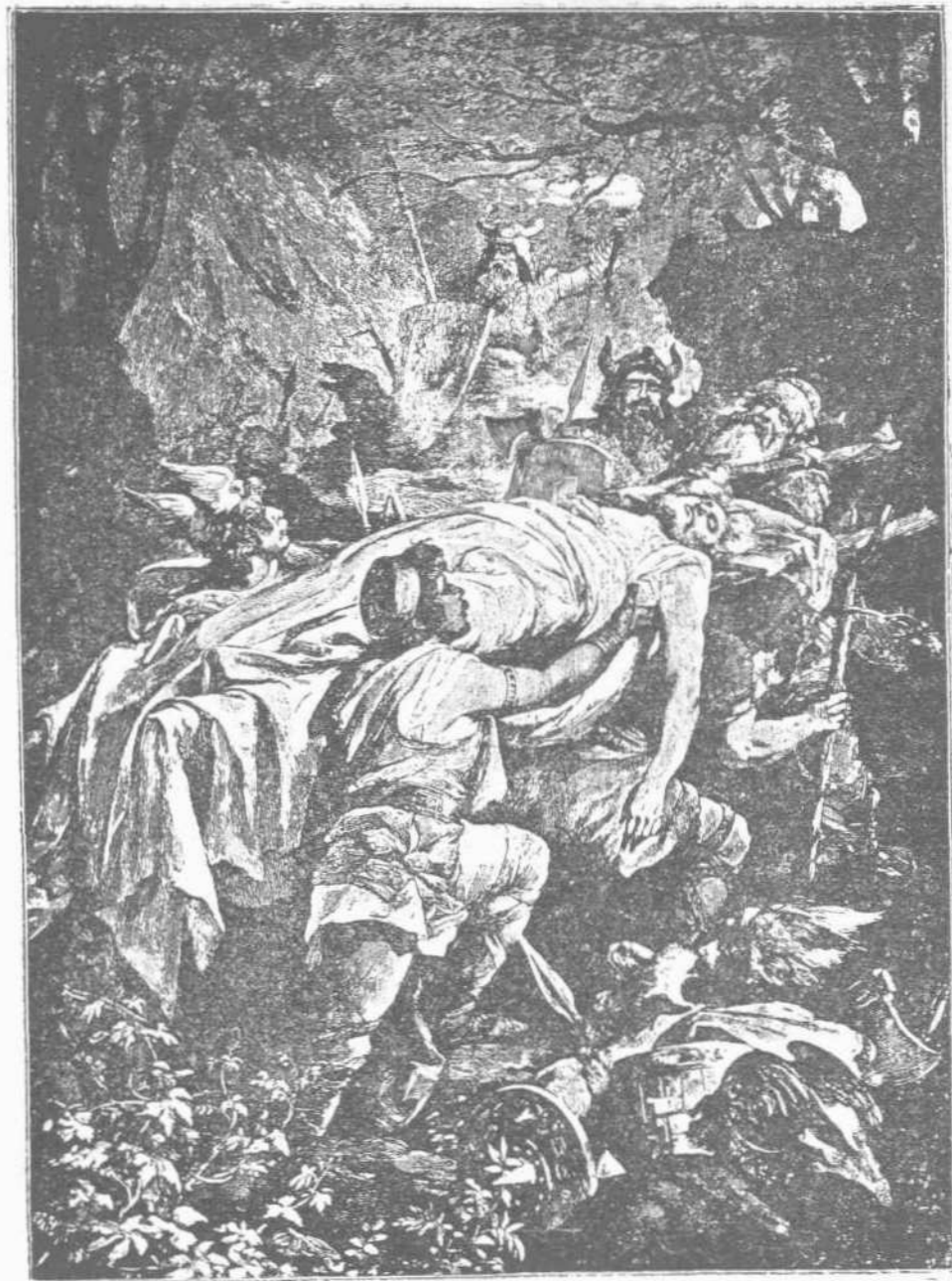
I

Ήτον ήμέρα φθινοπώρου, έξ εκείνων τās όποιας άπλήτω φωτί καταυγάζει και κοσμεί ό υπερήφανος άριστοκράτης του Στερεώματος, ό διά τών παγγρύσιων ακτινών του θωρών πῶσαν ζωήν έν τῆ φύσει, ήμέρα, ήν ήδύνατό τις νά ειπή ότι τώ φθινοπώρον ειχε θανείσθῆ υπό του θέρους.

Όι λόφοι υπό παχυτάτης χιόνος καταστόλιστοι διά του διαχεομένου περί αυτών άρώματος, τής θυμηρούς ευωδίας του άγρίου ρυτικού βασιλείου προσείλκυον τήν ανάβασιν επί τών κορυφών των παντός περιπατητού, πλείστορον όμως εκείνου, ούτινος ή ψυχή έζητεί τήν άνακούρισιν, τήν λήθην εκ τών βιωτικών φροντίδων και τήν έπούλωσιν πληγών, τās όποιας αλλεπαλλήλως επιφέρει ή υπό όδυνηρας και άλλοπροσάλλους συνθήκας τήν σήμερα διανουμένη ζωή.

II

Μόλις παρήλθεν ή μεσημβρία. Βεβχίως ώρα περιπάτου τακτικού δέν εινε. Άλλ' ό άνθρωπος, ό ύπηκοος του βασιλείου του πόνου, δέν έχει ώρισμένην ώρα περιπάτου. Η ώρα του περιπάτου του δύναται νά λέγηται πρωία, άλλά και μεσονύκτιον. Και ό θνητός ούτος δέν επιζητεί άμαχίτον, ίνα περιπατήσει, έπιθυμεί μάλλον τόπον χέρσον και ρύσβατον, έν στολίζουν βρύα και ακανθια, ό θυμός και ή πικρά δάφνη, διατρέχει παρ' τās μονήρεις χαράδρας, έν αίς άδει ό ρυάξ τώ θλιβερόν χασμά του, ένθα ψάλλει τώ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΣΙΓΦΡΕΙΔΟΥ

Ό Σιγφρείδος (*Siegfried*, σκανδιναυϊστί *Sigurd*) εινε εις τών κυριωτάτων ήρώων τής γερμανικής μυθολογίας, άρχικώς δέ θεός του φωτός.

Έν τῆ Σαιμοννείω ή παλαιότερα Έδδα (=Προμίμη) ήτις εινε συλλογή 30 περίπου έπικών ποιήσεων, ών τώ αντικείμενον εινε είλημμένον εκ τής Σκανδιναυϊκής και γερμανικής μυθολογίας, έξυμνειοι ό ήρωας Σιγφρείδος, πρό πάντων όμως έν τῶ έπει τών Νιβελογγών.

ΑΠΟ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΜΟΥ

ΑΙ ΚΥΔΩΝΙΑΙ

(τὸ Ἀϊβαλίη).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Καὶ ὄντως διήλθομεν δύο ὄρακ με ἀξιόλογον περιόπαντον παρὰ τὴν περαλίαν πάντοτε, συνμιλοῦντες, γελοῦντες καὶ βραδέως βυθίζοντες, συναντήσαντες πολλοὺς ἐπίσης διαδάκτας καὶ οἰκογενεῖς γνωστές καὶ μὴ καὶ περὶ λύγων ἀφὰς ἀφικόμεθα ἐξωθὲ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ἐκστασίου, ὅπου ἡ ἀξιόλογος Κυρία του μᾶς ἀνέμενε μετ' ἀνυπομονησίας.

— Καλέ, πῶσον ἀργήσατε, μᾶς ἔλεγε, μειδιῶσα· μᾶς εἶπαν, ὅτι ἀνετράπη μίς λέμβος, καὶ ἦμουν πολὺ ἀνήσυχος.

— Δὲν ἀνετράπη, ἀλλὰ καταβρεγμένοι καὶ τρομαγμένοι οἱ ἐν αὐτῇ ἠναγκάσθησαν νὰ προσωμισθῶσιν εἰς μίαν ἀκτήν ἐκεῖ καὶ νὰ ἐλθωσι πεζῇ. Οὕτω τὰ ἐμάθομεν. Ἄλλὰ, ἂν ἐπινοήσομεθα ἡμεῖς, τί θὰ ἐκάμεντε;

— Ὅθ' ἐπινοήσω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ θὰ ἤρχομαι νὰ σᾶς εὕρισκα.

— Εὐγε, νὰ εὐγενῆς ψυχὴ καὶ ἀφοσιωμένη σύζυγος. Σὲ συγχαίρω, Κύριε Ἐκστασίου.

— Τὸ εὐεῦρω, δι' αὐτὸ τὴν ἐπῆρα.

Εἶτα ἡ Κυρία Ἐκστασία μᾶς ἠρώτησε πῶς ἐπεράσαμεν εἰς τὴν λέμβον πηγαίνοντες καὶ ποῦ ἐφοβοῦντο.

— Ἄ, αὐτὸ ἐγὼ θὰ σᾶς τὸ εἶπω, ἀπήντησεν ὁ κ. Κονταξῆς.

— Ὅχι, ὄχι, σέξ, ἀλλ' ὁ κ. Πρίντζης, σέξ θὰ μεροληπτήσετε.

— Πολὺ κελὰ, ἄς ἀπορνηθῶ ὁ κ. Πρίντζης.

— Ἰδὺ λοιπόν, τῆ εἶπον, ἡ καθαρὰ ἀλήθεια. Ὁ κ. Σιμωνίδης ἦτο ζαρωμένος εἰς μίαν γωνίαν τῆς λέμβου καὶ δὲν ὄμιλε. Προφανῶς δὲ θὰ ἦτο φοβισμένος. Ὁ κ. Κάβουρας δὲν διεφύρετο ἅμωσ πολλὸ, ὡς φαίνεται διὰ τὴν ζωὴν του καὶ ὅλον μᾶς ἔλεγε πότε νὰ ἐπιστρέψωμεν, πότε ὅτι ὁ καιρὸς ἐνδυναμόνει περισσότερο, πότε ὅτι εἶναι καλλίτερα νὰ πηγαίνωμεν πεζῇ. Ὁ κ. Κονταξῆς ἐδείκνε ζωηρότητα καὶ ἀφρόδιον καὶ ἤθελε νὰ κρητῆ τὸ πηδάλιον ἀλλὰ δὲν τὸν ἀφήσαμεν νὰ μᾶς πνίξῃ καὶ τὸ ἐκράτησεν ὁ λεμβοῦχος. Φαίνεται βραστὰ ἡ καρδιά του καὶ εἶναι συνειθισμένος. Ὁ δὲ κ. Ἐκστασίου πεντάρα δὲν εἶδε καίως ἀτρόμητος καύτη; ἀεμπρὸς ἀεμπρὸς ἐφώναζεν καὶ ὄλο ἐγελοῦσε καὶ ἠγχαριστεῖτο. Ὁ λεμβοῦχος ἐνδιφρομένως μάλλον διὰ τὴν λέμβον του δὲν ἐβλεπε τὴν ὄραν νὰ προσαρξάωμεν εἴτε εἰς τὴν Ἁγίαν Παρρασκευὴν, εἴτε εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον, καὶ μάλλον εἰς τὸ πρῶτον ἐπρωτόμα μέρος ὅπου καὶ διηυθύνθημεν κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ κατόπιν ἐστράφημεν εἰς τὸ δεύτερον. Ἐγὼ δὲ, ἐγὼ... δὲν ζεύρω, περὶ ἐμοῦ ἄς σᾶς εἰπῶ ὁ κ. Ἐκστασίου.

— Ἄ, καί, ὁ κ. Πρίντζης ἦτο ὅπως πρόειπε δηλαδὴ δὲν ἐφοβεῖτο, ἀλλὰ μάλλον μᾶς διεσκέδαζε καὶ μᾶς ἐξήγει τὸν καιρὸν, ὅτι εἶναι πέραμα καὶ θὰ περάσῃ ἅμα προχωρήσωμεν καὶ προσπαθοῦσε διὰ τῆς οὐμίας του νὰ μᾶς ἀπομακρύνῃ τοῦ φόβου.

— Ὀραῖα, εἶπε ἡ Κυρία Ἐκστασία καὶ ἀφροῦ μᾶς συνέστησε τὴν ἀδελφὴν τῆς, τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα τῆς, οἵτινες τότε προσήλθον, μᾶς ἠρώτησαν, ἂν ἡ ἐκδρομὴ μᾶς ἐφερεν ὄρεξιν, διὰ νὰ ἐτοιμάσων τὴν τράπεζαν.

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀνέκραξαν ὄλοι.

— Ἐγὼ πρό τούτου ἐπρωτισάμην ἢ μίαν μῦραν, ἀπὸ ἐκεῖνας ὅπου ἐστειλεν ὁ κ. Κονταξῆς με ὀλίγον μεζέ, εἰ δυνατόν, πρό τοῦ φαγητοῦ, εἶπον, διότι εἶμεθα πολὺ κουρασμένοι καὶ χρειαζόμεθα ἅμεσον ἀναψυχὴν.

— Νὰ ἀνθρώπος εἰλικρινῆς, μάλιστα, ἀμέσως καὶ διέταξε τὰ δεόντα ἡ Κυρία Ἐκστασία. Καὶ ἀμέσως ἐκομίσθησαν ἡμῖν τρεῖς φιάλαι ζύθου Βιέννης ὁροσεραὶ ἀπὸ τοῦ φρέατος καὶ τινα πινακία με σωρείαν μεζέδων.

— Μετὰ τοιαύτην θαλασσίαν ἐκδρομὴν καὶ τόσην πεζοδρομίαν, εἶπον, ἐχρειάζετο νὰ κατευνάσωμεν πρὸς στιγμὴν τὴν ὄρεξιν, με ὀλίγον μεζὲν καὶ ἐν τουλάχιστον ποτήριον ζύθου.

— Βλέπω, Κύριε Πρίντζη, ὅτι ξεύρετε περιφρομη νὰ ζῆτε καὶ πίνω εἰς τὴν ὑγείαν σας, μοὶ λέγει τότε ὁ κ. Ἐκστασίου. Δὲν εἶξερων, ὅτι ἡ συνναστροφή σας εἶναι τόσον εὐχάριστος.

— Συμμοροφούμι, φίλε μου, με τὰς περιστάσεις καὶ πίνω ἤδη καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ὑγείαν ὄλων σας.

— Εὐγε, εὐγε, εὐχαριστοῦμεν. Τώρα ποῦ θέλετε νὰ φάγωμεν μεσα ἢ ἐξω; Ποῦ σᾶς ἀρέσει, ἐρωτᾷ ἡ πάντοτε περιποιητικὴ Κυρία Ἐκστασία.

— Ὅλοι ἀπεφασάσαμεν ἐξωθὲ τῆς οἰκίας, ὅπου τὸ μέρος ἦτο καθάρωτον καὶ περιποιημένον καὶ ἡ θέα πρὸς τὴν θάλασσαν ἐναντί καὶ τὴν ξηρὰν δεξιόθεν ἐξαισίσ καὶ λαμπρότητα. Καὶ ἀμέσως διεταχθησαν τὰ δεόντα καὶ ἐν ὀλίγοις ἠτοιμάσθη ὠραιότης καὶ δι' ἀφρόδιον ὄρεκτικῶν καὶ φαγητῶν ἐστολισμένη ἐν ὑπαίθρῳ μεγάλη τράπεζα, παρ' ἧ μετ' ὀλίγον ἐτοποθετήθημεν πάντες.

Ἄριστερόθεν ἐμοῦ εἶχον τὴν Κυρίαν Ἐκστασίαν μετὰ τοῦ συζύγου τῆς καὶ δεξιόθεν τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Τύπου τῆς Σιμωνίδης κ. Σιμωνίδης, ἐναντί δὲ τὸν κ. Κονταξῆν μετὰ τῆς Δοσ. ἀδελφῆς τῆς Κυρίας Ἐκστασίας, κτλ. Καὶ ἀμέσως ἠρξάμεθα ἐν ζωηρότητι καὶ εὐθυμοτάτη διαθέσει τῆς καταβροχθίσεως παικίλων ὄρεκτικῶν καὶ εἶτα ὠραίων φαγητῶν, ἅτινα ἀλληλοδιαδόχως ἐκομίζοντο ἡμῖν μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο οἱ ρολέδες, τὰ σουτσουκάκια καὶ ὠραῖον ψητὸν γυλοπούλας, ὅτε

πλέον ἤρξαντο ἀλλεπάλληλοι προπόσεις πεζαί τε καὶ ἔμμετροι διὰ ζύθου καὶ ἐκλεκτοῦ οἴνου. Τσακότη δὲ εὐχάριστος ὑπῆρχε καὶ ἐκτακτος παρὰ τῶν οἰκοδεσποτῶν περιποιήσεις καὶ φιλοξενία, ὥστε πάντες οἱ προσκεκλημένοι προσεπαθοῦμεν παντὶ σθένει νὰ φκνώμεν ἀρεστοὶ καὶ εὐγνώμονες. Οὐδὲν δὲ παρημελήθη ἀπὸ μέρους αὐτῶν, ὅπως ἡ ἐσπερὶς φανῆ ἀνταξία τοῦ μέρους, ἐνθα εἰδίδετο καὶ τῶν προσώπων, ἅτινα προσέκαλεσαν ταύτην. Μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον, παρεμείναμεν καὶ πέραν τοῦ μεσονυκτίου, ἀπολαμβάνοντες τῆς θείας ἐκεῖνης παρακτείου δρόσου καὶ θαυμασῆς ἐσπερίδος, ἐξκολουθητικῶς ὁμιλοῦντες καὶ συζητοῦντες, γελοῦντες καὶ διασκεδάζοντες. Αἱ ὄραι παρεῖρχοντο, χωρὶς νὰ τὸ ἀντικλινόμεθα, ὅτε δὲ πλέον τὸ καθήκον μᾶς ἠνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν ὠραϊάν ἐκείνην θέσιν καὶ εὐχάριστον συνναστροφὴν, μίς ἄφρατος μελαγχολία μᾶς κατέλαβε καὶ πάντες ἐβλιθόμεθα ἐπὶ τῷ ἀδοκίμῳ ἀποχωρισμῷ.

Τέλος ἠγέρθημεν καὶ ἀπεχαιρετίσαμεν τοὺς φιλοτίμους οἰκοδεσπότας, οἵτινες ἐπίσης καταγοητευμένοι ἐκ τῆς συνναστροφῆς, μᾶς προσέκαλεσαν νὰ πάρωμεν τὴν ἐπιούσαν τὸ τεῖον μετ' αὐτῶν καὶ νὰ διέλθομεν πάλιν τὴν ἐσπερίδα ὁμοῦ.

Δὲν ἠρνήθημεν, ἀλλὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐπανήλθομεν μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκεῖ καὶ ἐπειδὴ ἔπνεεν ἰσχυρότατος ἄνεμος, προσεκληθήμεν ἐν τῷ τῆς οἰκίας ἐνθα διεσκεδάσαμεν ἐτι ὠραιότερα τῆς προτεραίας καὶ με παντοίας εὐαρέστους ἀστεϊότητας καὶ ποικιλότατα παίγνια. Παρεμείναμεν δὲ καὶ πάλιν μέχρι τῆς δευτέρας μετὰ μεσονυκτίον, ὅτε προκειμένου τὴν ἐπιούσαν ν' ἀναχωρήσω διὰ τὴν Μιτυλήνην, μᾶς συνῶδευσαν πάντες μέχρις ἰκνήνης ἀποστάσεως τῆς ὁδοῦ, ὅπου ἀπεχαιρετίσθημεν με ἀληθμονήτους ἐντυπώσεις.

Τὴν ἐπιούσαν ἐπεσκέφθη πάντας σχεδὸν φίλους καὶ συνδρομητὰς καὶ διήλθομεν τὴν ἡμέραν ὠραιότατα μετὰ τοῦ κ. Κονταξῆ, ὅτε προσεκληθήμεν καὶ πάλιν παρὰ τῶ κ. Ἐκστασίῳ νὰ διέλθομεν τὴν ἐσπερίδα ὁμοῦ, διότι τὸ ἀτμόπλοιο ἔ' ἀνεχώρει τὴν ἐπιούσαν τὴν πρῶταν. Καὶ ὄντως καὶ πάλιν μετέβημεν ἐκεῖ, διότι ὡς προεῖπον, ἡ ἐξοικητὴ αὐτῆ θέσις τυγχάνει ὠραιότατη καὶ μοναδικὴ διὰ τὸ θέρος, καὶ περὶ τις τὴν ὄραν του πολὺ εὐχάριστα καὶ δῆ, ὅταν ἐγὼ γνωστὴν οἰκογένειαν, πρῆν νὰ δικαμῆν. Μόλις δὲ ἐφθάσαμεν ἐκεῖ, ὁ κ. Ἐκστασίου μᾶς ἀνήγγειλεν, ὅτι θὰ εἶρχετο καὶ αὐτὸς μετ' ἐμοῦ εἰς Μιτυλήνην, ἕως δὲ καὶ ἡ Κυρία του, ἂν ὁ καιρὸς ἦτο εὐνοϊκός.

— Τόσω τὸ καλεῖτερον, εἶπον καὶ θὰ περάσωμεν ἀκόμη ὠραιότερα.

Ἄλλὰ τὴν ἐπιούσαν ἐφύσα ὄντως ἀρετὸς ἄνεμος καὶ ἀνεχωρήσαμεν μετὰ τοῦ κυ-

ρίου Ἐκστασίου τὴν ἐβδ-μην τῆς πρῶτης με ὄριον ἄνεμον καὶ ἀρετὴν θάλασσαν καὶ μολοντί τὸ ἀτμόπλοιο ἦτο μικρὸν καὶ ἐκινούμεθα ἀρετὰ αἰσθητῶς, ἐν τούτοις ἐπεράσαμεν πολὺ εὐχάριστα καὶ ἐφθάσαμεν περὶ τὴν μεσημβρίαν εἰς Μιτυλήνην ὅπου καὶ ἐγευματίσαμεν ὁμοῦ καὶ τὴν ἐσπέραν μετέβημεν εἰς τὸ θέατρον, διότι ἐν Μιτυλήνῃ ὁ κόσμος διασκεδάζει καὶ ἔχον καὶ ὠραῖον κήπον καὶ δύο μικρὰ θεάτρα με θαλάσους ἐξ Ἀθηνῶν.

ΜΙΤΥΛΗΝΗ—ΠΛΩΜΑΡΙΟΝ

Τὴν ἐπιούσαν ἀπεφάσιμα νὰ μεταβῶ εἰς Πλωμαρίον, ὅπου ἔχω μερικὸς συνδρομητὰς καὶ τσακίς ἦλθον ἐνταῦθα καὶ οὐδέποτε ἀπεφάσιμα νὰ μεταβῶ ἐκεῖ, μολοντί πολλοὶ με παρεκίνουν καθόσον καὶ πλουσίαι κωμόπολις εἶναι καὶ πολλοὶ καλοὶ ὁμογενεῖς μᾶς διαμένουν.

Τὸ Πλωμαρίον κεῖται εἰς τὴν ἀπέναντι βορείαν ἀκτὴν τῆς νήσου καὶ δέον νὰ διασχίσετε ταύτην κατὰ πλάτος διὰ νὰ ἐλθῆτε ἐκεῖ.

Ἄνεχωρήσαμεν ἐφ' ἀμάξης μετὰ τοῦ κ. Π. Λουκέλλη, ἀνταποκριτοῦ Ἐφημερίδων, ὅστις εἶχε καὶ αὐτὸς ἐργασίαν νὰ μεταβῆ ἐκεῖ περὶ τὴν ἐβδόμην ὄραν τῆς πρῶτης. Μοὶ ἔλεγον δὲ, ὅτι ἡ διάβασις τῆς ἀμαξιτῆς ταύτης ὁδοῦ εἶναι ὠραιότατη, ποικιλοτάτη καὶ ρομαντικώτατη ὑπ' ὄλας τὰς ἐπόψεις καὶ ὅτι θὰ εὐχαριστηθῶμεν. Καὶ ὄντως, κατ' ἀρχάς μόλις ἐξήλθομεν ἐκ τῆς πόλεως, ἀνηρχόμεθα τὸ ὄρος διὰ μέσου ἐλκιδῶν καὶ κτημάτων δι' ἐλικουδοῦς λοροσειρὰς πότε ἀνερχόμενοι καὶ πότε κατερχόμενοι διὰ μέσου πυκνῶν ἐλαιόδένδρων καὶ ἄλλοτε ἠραιωμένων, ἕως οὗ φθάσαντες εἰς τὸ ὄρος τοῦ ὄρους, ἠρξάμεθα κατερχόμενοι καὶ ὠραία ἀποψὶς παρουσιάσθη πρό τῶν ὄφθαλμῶν μᾶς. Ἐκτεταμένος βαθὺς κόλπος εἰσέδυεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἐκατέρωθεν ὄροι, κοιλιάδες καὶ πεδιάδες κατάφυτοι ἐξ ἐλαιόδένδρων κατέκλυον τὸ ἔδαφος. Εἶναι τὸ μόνον προῖον τοῦ τόπου καὶ ὁ καλεῖτερος πλουτολογικὸς πηγάγων τῆς νήσου ἐξ οὗ εὐποροῦσιν ἰδίως οἱ κάτοικοι. Ἐλαῖα, ἔλαιον καὶ σάπων καλλιευγόνται εἰς εὐρεῖαν κλίμακα καὶ ἀπανταχοῦ βλέπει τις ἐκεῖ ἐλαιῶνας, ἐργοστάσια καὶ ἀποθήκας.

Μετ' ἀνεχωρήσεως ἡδὴ κατερχόμεθα τὸν κατήφορον τοῦ ὄρους καὶ ὁ συνῶδος μου μοὶ δεικνύει τὸ μέρος, ὅπου θὰ κατέλθωμεν τῆς ἀμάξης, ἐνθα διαπεραιωθῶμεν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην διὰ καϊκίου.

Εἶναι τὸ λεγόμενον Πέραμα τῆς Γέρρας.

— Ἄ! ἐνθυμούμι, εἶπον, ἦλθα καὶ ἄλλοτε ἐδῶ, ἀλλὰ μερὶ τῶν λουτρῶν, καλουμένων «Θέρματι» ὅπου καὶ ἐκάμαμεν ὠραῖον θερμόν λουτρόν ἐντός τεχνητοῦ κτιστοῦ λουτροῦ, ἐδῶ

κάτω θι ὑπὸ τὸ ὄρος αὐτό, ἂν δὲν μὲ ἀπατᾷ ἢ μνήμη.

— Ναί, ἀκριβῶς ἐκεῖ εἶναι καὶ θὰ διέλθω-
μεν ἀπ' ἐκεῖ. Εἶναι εἰς ὁ δρόμος.

Μετὰ τινὰς ἐλιγμούς καὶ κατηφορίας καθ' ἧς ἡ ἄμαξά μας ἐκυλίετο μετὰ μεγάλης τα-
χύτητος, κατήλθομεν τὰς κλιτύας τοῦ πρώτου
πρὸ ἡμῶν ὄρους καὶ εἶτα τοῦ δευτέρου, ὅτε
πλησιάζοντες πρὸς τὴν θάλασσαν, διήλθομεν
πολὺ πλησίον τῶν λουτρῶν «Θέρμων», ἐνθα
ὑπάρχουσι κατοικίαι τινες, κηποι καὶ κα-
φενεῖα καὶ ὡν τὰ ὕδατα ταῦτα φημίζονται διὰ
νευρολογικὰς τινὰς νόσους, καὶ μετ' ὀλίγον
ἀφικόμεθα εἰς τὸ πολυθρόλλον λεγόμενον Πέ-
ρσμα δι' οὗ ἀκατακλύστως οἱ ταξιδευόντες
ἐκεῖθεν διαβᾶται εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ διέρ-
χονται διὰ τοῦ ὑπάρχοντος ἐκεῖ ἐπὶ τούτῳ
ιδιωτικοῦ καϊκίου, διὰ νὰ μὴ κάμουν μέγαν
ἐκτετακμένον γῆρον, διότι, ὡς εἶπαμεν ὁ θαλάσ-
σιος κόλπος πολὺ προχωρεῖ πρὸς τὴν ξηράν.

Μικρὸν πτωχὸν καφενεῖον ὑπάρχει παρὰ
τὴν ἀκτὴν, ὅπου εὐρίσκεται καὶ μικρὰ λιθό-
κτιστος προκυμικία, δι' ἧς ἐπιβιβάζονται ἐπὶ
τοῦ πλοιαρίου οἱ διὰ τὴν ἀντίπεραν ὄχθην
προσερχόμενοι.

Παραμεινόμεν ἐνταῦθα περὶ τὰ εἴκοσι λεπτὰ
τῆς ὥρας καὶ ἐπίομεν καφεῖ. Τὸ μικρὸν αὐτὸ
καφενεῖον, ὅπως ἀγροτικοῦ τύπου, διατηρεῖται
ἀπὸ χωρικῶν τινὰ ἀγαθῶν καὶ φιλότιμων, Ἀνα-
στάσην ὀνομαζόμενον.

— Καὶ τότε θὰ ἐπιστρέψῃ τὸ καϊκί νὰ μᾶς
παραλάβῃ; ἠρωτήσαμεν.

— Σὲ μιστὴ ὥρα μᾶς ἀπήντησεν, εἶναι ὀλίγη
τρικυμικία καὶ ὁ καιρὸς ἐναντίος καὶ δι' αὐτὸ
ἀργεῖ.

— Ἔνα μόνον εἶναι;

— Ναί, ἕνα καὶ ἔχει ἐνοικίαση ἀπὸ τὴν
Κυβέρνησιν τὸ δικαίωμα. Τώρα, νὰ, ξεκινᾷ ἀπὸ
πέρα. Δὲν θ' ἀργήσῃ.

Καὶ ὄντως μετ' ὀλίγον μέγα ἰστιοφόρον
σκάφος ἐφκίνητο διασχίζον τὰ κύματα καὶ
κλινόν πλάγιως αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἀνέμου.

Τὸ ἐπεριμένεμεν μετ' ἀνυπομονησίας καὶ
περιεργείας καθὼς ἐπρόκειτο μετὰ τῆς ἀμά-
ξης νὰ μᾶς μεταφέρει εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην.

Ἦδη ὄλονεν ἐπλησίαζε καὶ μετ' οὐ πολὺ
ἀρκετῶν διαστάσεων ἰστιοφόρον σκάφος μετ'
ἐπιτηδεϊότητος καὶ τέχνης προσωμίζετο ἐνώ-
πιον ἡμῶν. Ἄμα τῇ ἀγκυροβολήσει του, διὰ
φορα ὄντα καὶ ἀντικείμενα ἀπεβιβάσθησαν εἰς
τὴν ξηράν, ἦτοι ἄνθρωποι καὶ κτῆνη ὀμοῦ, τρά-
πεζαι, βαρέλια καὶ καθήκλια. Τὸ πλοῖον αὐτὸ
ὠμοιάζε πρὸς τὴν κιβωτὸν τοῦ Νῶε καὶ εἶχε
χωρητικότητα τοιαύτην, δυναμένη νὰ περι-
λάβῃ παντὸς εἶδους ἐμφύλων καὶ ἀψύλων ἀντι-
κειμένων.

Ἠρξάμεθα τότε τῆς ἐπιβιβάσεώς μας, ἀλλὰ
μεθ' ἡμῶν καὶ πολλοὶ ἄλλοι εἰσηλθον ἐντὸς τῆς

κιβωτοῦ τυχῆς καὶ ἀπροσδοκῆτως τὸ σκάφος
μας ταχέως ἐπληρώθη κόσμον.

Ἐλαβον θέσιν παρὰ τῷ πλοίαρχῳ, ὄρθιος,
πλησίον τοῦ πηδαλίου, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον
καὶ διότι ἐν τῷ κέντρῳ τῆς κιβωτοῦ εἶχομεν
εὐωδίαν τινὰ τῶν περιττωμάτων τῶν συνταξεί-
δουόντων κτηνῶν καὶ ἄμα ὧς πάντες κατέ-
λαβον τὰς οἰκείας θέσεις, βουλήσει ἐκάστου, ὁ
πλοίαρχος διὰ σημείου τῆς χειρὸς καὶ μετὰ τὴν
λέξιν «ἐμπρός» διέταξε τὸν ἔναντι αὐτοῦ ἰ-
στάμενον ἐπὶ τῆς πρώτης σὺντροφῶν του καὶ
ἀμέσως οὗτος ἀνεπέτασε τὸ μέγα τοῦ σκά-
φους ἰστιόν καὶ αὐθωρεῖ τὸ πλοῖον βοηθούμε-
νον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐξεκίνησε μεθ' ὀρμῆς πρὸς
τὰ ἐμπρός.

— Θὰ ἦσθε βεβιάως ὁ πλοίαρχος. τὸν ἠρώ-
τησα τότε.

— Ναί, μοι ἀπήντησε μετὰ σοβαρότητος
καὶ προσεποιήθη, ὅτι ἔστρεφε τὸ πηδαλίον.

— Καὶ ὁ ἄλλος ἐκεῖ;

— Ὁ ὑποπλοίαρχος.

— Χαίρω, χαίρω πολὺ καὶ ὀνομαζέσθε;

— Ἐγὼ Καπετᾶν Γεώργης καὶ τοῦ λόγου
του Καπετᾶν Ἀγγελῆς.

— Χαίρω πολὺ καὶ ἕκαμες καὶ ἀλλοῦ πλοί-
αρχος ἢ μόνον εἰς αὐτὸ τὸ πέραμα;

— Πῶς; εἶχα καὶ δικό μου καρδί καὶ ἐ-
ναυάγησα, ἀλλὰ ἡ τύχη μ' ἔφερεν ἐδῶ;

— Ἐναυάγησες; κῦτταζε νὰ μὴ μᾶς ναυα-
γήτης καὶ ἐδῶ καὶ δὲν εἶμεθα εἰτοιμαὶ ἀκόμη.

Ὁ πλοίαρχος τότε προτέβλεψε μετ' αὐστη-
ρότητος καὶ χωρὶς νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ:

— Τέντωσε ὀρε τὸ πανί, κράζει πρὸς τὸν
σύντροφόν του καὶ ἡ βρατζέρα ἐκτύπα τὰ κύ-
ματα μεθ' ὀρμῆς.

Ἐἴμεθα ἤδη εἰς τὸ μέσον τοῦ περάματος,
ὅπου εἶχε μῆκος ἐνὸς μιλίου περιπέου καὶ ὁ
ἀνεμὸς ἐφόσκα πολὺ σφοδρῶς.

— Δὲν μοῦ λέγεις, τῷ λέγω, εἶναι φόβος
νὰ πνιγῇ κανεὶς ἐδῶ μέσα εἰς τὸ πέραμα;

— Καὶ εἰς τὴν ἄμμον ἀκόμη πνίγεται, μοῦ
ἀπαντᾷ ὑπερηθάνως.

— Καλὰ, τζάνεμ, ἀλλὰ μετὰ πλοίαρχον σὸν
τοῦ λόγου σου, μοῦ φκίνεται, προτέβλεψα, ὅτι
καὶ εἰς τὸν ὠκεανὸν ἀκόμη τὰ βγάνωμε πέρα.
Τί λές, καπετάνιε;

Ὁ Καπετᾶν Γεώργης τότε τὸ πῆρε ἐπά-
νω του.

— Ἐγὼ; μοῦ ἀπαντᾷ, νὰ σουνα μαζύ μου
σ' ταῖς μπόρκα; ποῦ τράβηξαι καὶ νὰ ἔλεπες τί
θαλασσινὸς εἶμαι.

Στούπ! Στούπ! Δύο μεγάλα κύματα προ-
σέκρουσαν μετὰ πατάγῳ εἰς τὰ πλάγια τῆς
κιβωτοῦ μας καὶ ὄμοῦ μετ' ἀπότομον κλίσειν
αὐτῆς βροχὴ ὕδατος μᾶς περιέλουσεν ὀλίγον.

Μερικοὶ κάπως ἐνδιδήθησαν καὶ περιεμαζεύ-
θησαν ἐν τῷ σκάφει, ἐνθ' ὁ ὑποπλοίαρχος ἀ-

ῖφκεν ὀλίγον ἐλευθερὸν τὸ ἰστιόν καὶ ἀνέκρα-
ξεν εἰς τὸν πλοίαρχον:

— Δεξιά! δεξιά!

— Ἄμ δεξιά πᾶνω, δὲ βλέπετε; ἀπήντη-
σεν οὗτος.

— Ὅραξαι, ὦραξαι πᾶμε, καπετάνιε, μὴ φο-
βᾶσαι, τὰ θαλασσοπούλια δὲν τρομάζουνε ἀπὸ
τέτοιαις μικρο-μπόρκα, τῷ λέγω τότε, ἐνθακρ-
υόντων αὐτόν. Τράβα κουράγιο καὶ φθάσαμε.

— Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ; σὲ τέτοιαι θαλάσσαι;
Ἄμ τοῦτα τὰ χέριξαι τί σου λένε;

— Πραγματικῶς ἔχουν φάει πολὺ θάλασσα,
φκίνονται, ἀπεκρίθη. (Ἔπετα τὸ τέλος).

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Γυναῖκες_δωδύρονες

Δύο φίλαι ἐνκντι ἀλλήλων καθήμεναι, ἐτα-
ξείδεον σιδηροδρομικῶς. Καὶ ἡ μὲν ξανθὴ ἀ-
νεγίνωσκεν βιβλίον τι, ἡ δ' ἑτέρα, μελαγχρο-
νὴ, παρετήρει διὰ τῆς θυρίδος τὰ πρὸ αὐτῶν
φεύγοντα ποικίλα καὶ ὦραξαι τοπεῖα ἐνθεν δι-
ήρχοντο. Ἐπλησίαζον τὰς Ἀθήνας. Εἰς δὲ τὴν
γωνίαν τοῦ βαγονίου, ἡ σεβαστὴ αὐτῶν θεία,
ὅπως ἀμέριμος εἶχεν ἤδη ἀποκοιμηθῆ.

Μεταβᾶσαι, ὅπως διέλθωσι δύο μῆνας τοῦ
θέρους εἰς τὴν Κέρκυραν, ἐπανερχόντο εἰς τὰς
κλεινάς Ἀθήνας ὅπως εὐχάριτες καὶ ζωηραὶ μὲ
νέας σκέψεις καὶ πολλὰς ἐλπίδας περὶ τῆς
μελλούσης ἀποκαταστάσεώς των. Μὴ ἔχουσαι
χρηματικὴν προΐκα, ἐκινυῶντο, ὅτι ἦσαν ὦ-
ραῖαι καὶ πνευματώδεις, μολοντί ἡ μὲν ξανθὴ
ἦγεν ἠλικίαν τριακονταετῆ, ἡ δὲ μελαγχροινὴ
μόλις εἰσῆρχετο εἰς τὸν τριακοντὸν δεῦτερον
ἐνιαυτόν. Ἀμφότεραι ἐν καιρῷ εὐθέτῳ εἶχον ἀ-
ποφύγει τὸν κίνδυνον τῆς ἐξασθενήσεως καὶ
ἀπογοιτεύσεως καὶ δὲν εἶχον ἔτι ἐξοφλήσει τὸν
ἔρωτα μὲ τὰ καθήκοντα τῆς καλῆς ἀκτροφῆς
καὶ τῆς μελλούσης εὐτυχίας καὶ ἀποκαταστά-
σεως. Ἐν τούτοις τὰ ἔτη παρήρχοντο καὶ ἔ-
λυποῦντο, ὅτι οὐδεὶς καλὸς καὶ ὅπως πρέπει
νέος τὰς ἐζήτει.

Εἰς τὴν Ἐλευσίνα τὸ τραῖνον σταματᾷ καὶ
νεαρά τις κυρία εἰσέρχεται, ὅπως ζωηρὰ καὶ
μειδιῶσα, συνοδευομένη ὑπὸ τῶν δύο τέκνων
της, μιὰς ὦραξαις κόρης καὶ ἐνὸς ῥοδοχρῶου
υἱοῦ της.

Αἱ δύο δεσποινίδες μόλις ἰδοῦσαι ταύτην,
ἀνακράζουσι μετὰ χαρῆς:

— Καλῶς τὴν Ἰωάννα!.. τί σύμπτωσις...
νὰ συνταξιδεύσωμεν!.. μετὰ τὸσον καιρόν!

Καὶ ἀλληλοσπαζόνται χωρὶς νὰ δώσουν
καιρόν εἰς τὴν Ἰωάνναν νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκ-
πλήξεως.

Αὕτη ἐφκίνητο ὀλίγον νεωτέρα τῆς Μαρίας
καὶ Μαγδαληνῆς. Ἦτο λεπτοφυῆς, μικρὰ, μι-
κροπρόσωπος, μὲ ὀφθαλμοὺς ζωηροῦς καὶ γορ-

γούς, ἐνεῖχον δὲ ἔκφρασιν ἐνεργείας καὶ τρυφε-
ρότητος, χάριτος καὶ ἀποφασιστικότητος.

— Ναί, ταῖς εἶπε τέλος, θὰ συνταξιδεύ-
σωμεν, εἶμαι πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος ἐδῶ καὶ ἐ-
πιστρέφω εἰς τὰς Ἀθήνας. Σαῖς ἀπὸ ποῦ ἐρ-
χεσθε. Εἰσθε εἰς τὰς Πάτρας;

— Ὅχι, εἰς τὴν Κέρκυραν, ἐπερῆσαμεν τὸ
κκλοκαῖρι καὶ τώρα ἐπανερχόμεθα εἰς τὰς Ἀ-
θήνας. Διεσκεδάσαμεν πολὺ ὦραξαι. Τί νόστιμα
παιδάκια ὅπου ἔχεις, πῶσον ἐτῶν εἶναι;

— Χαίρω, χαίρω πολὺ. Ὁ υἱός μου ὁ Ἀν-
τωνάκης εἶναι ἑξ ἑτῶν καὶ ἡ Ἐλενίτσα μου
πέντε ἐτῶν.

— Καὶ ὁ σύζυγός σου, εἶσαι εὐχάριστημέ-
νη; τί κάμνει; εἶναι καλός;

— Ὁ, πολὺ, πολὺ εὐχάριστημένη. Εἶναι τό-
σον καλὸς καὶ μὲ περιποιῆται ὅσον δύνασθε νὰ
φρανταστήτε. Μὰς ἔστειλε ν' ἀλλάξωμεν ἀέρα
μερικὰς ἡμέρας εἰς τὴν Ἐλευσίνα εἰς συγγει-
κὴν του οἰκογένειαν, διότι ἡ Ἐλενίτσα μου
ὑπέφερεν ἀπὸ πυρετούς.

— Τί ἐργασίαν κάμνει;

— Μηχανικός. Ἦτο σύντροφος μὲ ἕνα φίλον
του πρὶν στεφανωθῆμεν. Τώρα ἔχει ἰδικὸν του
ἐργαστάσιον καὶ εἶναι εὐχάριστῆμένος.

— Μπᾶ, ἀλήθεια, ἀλήθεια, ἠρώτα ἐπανει-
λημένως μετὰ ποιῆς τινος πικρίας ἢ πρεσβυ-
τέρα.

— Πῶς; θὰ σὰς γελάσω; ἔχετε δικαίον
διότι ἔχετε τὸσα χρόνια νὰ μὲ ἰδῆτε. Εἶμαι
εὐχάριστημένη καὶ ἀγαπᾷ πολὺ καὶ τὰ παιδιὰ
του. Τὸ βράδυ ἐργεταὶ τακτικὰ εἰς τὸ σπητι
του καὶ παίξει μετ' αὐτά.

— Κερδίζει, κερδίζει χρήματα; Ἐχετε
ἐξασφαλίσαι τὸ μέλλον;

— Νὰ σὰς πᾶ. Δὲν εἶμεθα πλούσιοι βέβαια,
ἀλλὰ καὶ δὲν στενοχωρούμεθα. Τίποτε δὲν μᾶς
λείπει. Διὰ τὸ μέλλον, ἔχει ὁ Θεός.

Ἡ Μαρὶα καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἐξέφρασαν καὶ
πάλιν διὰ ψιθυρισμῶν τὰ συγχαρητήρια των
εἰς τὴν παλαιὰν γνώριμον καὶ μετὰ διαταγμα-
τοῦ ἀνεμνήσθησαν τῆς πτωχῆς τούτης κόρης, ἣτις
ἔστρεφετο τότε καὶ καλοῦ φορέματος διὰ νὰ
ἐξέλθῃ καὶ τῶν πτωχῶν γονέων της καὶ τῆς
μικρῆς οἰκίας των, εἰς ἣν σπανίως εἰσῆρχοντο
ὡς γειτόνισσαι ἐνεκα τῆς πενιχρότητος αὐτῆς.
Καὶ ταῖς ἐφκίνητο παράδοξον πῶς ἤδη τυγχά-
νει τὸσον καλὴ σύζυγος, μὲ δύο τέκνα ῥόδινα
καὶ ὦραξαι καὶ περὶ τὸ θέρος εἰς τὴν ἐξοχὴν,
ἐνθ' αὐταί, εἰσέτι δὲν εὗρον τοὺς ἐκλεκτοὺς τῆς
καρδίας των.

— Καὶ σεῖς, Κυρία Μαρὶα καὶ Μαγδαληνὴ
τί κάμνετε, ἠρώτησεν εἶτα ἡ Ἰωάννα. Πῶς ἀ-
κόμη δὲν ὑπανδρεύθητε;

— Ἀ, ἡμεῖς, ἀκόμη δὲν εὗρομεν ἐκείνους,
ὅπου μᾶς ἀρέσουν. Ὁ γάμος ἢ πρέπει νὰ γίνῃ
καλὸς ἢ νὰ μὴ γίνῃ διούλου. Ἄν δὲν εἶναι μιὰ

κόρη εξηστρακτισμένη, δεν πρέπει να παίρνει τὸν τυχόντα.

— Αἶ, ἀκόμη καλείτερον. Κι ἐν τούτοις ἠύρατε ἀκόμη, ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα τότε, ἀστεϊευομένη.

— Ἀκόμη, ἀκόμη, ἀγαπητή μου, Ἰωάννα, γνωρίζεις κανένα; ἠρώτησαν ἀμφοτέραι ταρασσομένης.

Καὶ ἐνῷ ἡ Ἰωάννα ἐσκέπτετο, ἡ Μαγδαληνή προσέθηκεν.

— Ναι, δὲν ὑπανδρεύθην ἀκόμη, ἐνῷ οὐτε ἄσχημοι εἴμεθα, οὐτε τοῦ δρόμου. Ἀλλὰ ξέρεις, δὲν ἔχομεν προίκα! Κι εἰς τὴν τάξιν, ὅπου ἀνήκομεν, οἱ νέοι δὲν μᾶς θέλουν διὰ σύζυγους, ἀλλὰ διὰ νὰ παίξουν. Ἐν, ἀγαπητή μου ἀπὸ ἡμᾶς θέλουν, ὡς ἐνοήσαμεν ἡ προίκα ἢ ἔρωτα ἐνῷ ἡμεῖς ζητοῦμεν ἀσφάλειαν καὶ ἀποκατάστασιν. Ἡ νεότης σήμερον, θὰ εἴπῃ «ἀνδρῖκα, ἀτιμίκα».

Ἡ Μαρία ἐπίσης κινούσα τὴν κεφαλήν, ἐπικαλεῖται τὸ παρελθόν καὶ ἀναμιμνήσκειται τῶν φίλων τῆς καὶ ἐαυτῆς, ὅταν εἶχον 16 καὶ 18 ἐτην ἡλικίαν, καὶ ἐπήγγικεν περίπτωτον σχεδὸν καθ' ἐκάστην, εἰς τοὺς χοροὺς, συνκαστροφὰς καὶ τὰ θέατρα. Πεπροικισμένοι ἄλλως τε οὐσαι μὲ τρυφερότητα, ὠρκειότητα καὶ γνώσεις ἀρκετάς, μὲ εὐφυίαν καὶ εὐφράδειαν καὶ τόσα ἄλλα καλὰ, περιεστοιχίζοντο ἀπὸ τοὺς καλεϊτέρους νέους τῆς ἐποχῆς καὶ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ὑπανδρευθῶσι καὶ νὰ διευθύνωσιν ἀξιοπρεπῶς τὸν οἶκόν των, μὲ γεύματα ἐπίσης, χοροὺς, συνκαστροφὰς κτλ. Εἰς τὰ κέντρα, ἀτιμία ἐσύχναζον, πολλοὶ νέοι τὰς εθαύμαζον, ἀλλὰ οὗτοι, δικηγόροι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἰατροὶ, τραπεζοῦπάλληλοι, μηχανικοὶ καὶ ἔμποροι, ἀνεζήτουν σύζυγους μὲ χρήματα πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ σταδίου των. Εἰς τὰ κέντρα ταῦτα δὲν συναντᾷ τις νέους ταπεινοὺς καὶ καλῶν διαθέσεων, ἀνεύχης καὶ παρελθόντος, οἵτινες νὰ μὴ φιλοδοξοῦν καὶ νὰ μὴ κομπάζονται καὶ οἵτινες στηριζόμενοι ἐπὶ μόνον τῶν βραχιόνων καὶ τῆς ἱκανότητός των νὰ παίρνωσι σύζυγον, οἷαν τοῖς ἀρέσουν καὶ νὰ βαδίζωσιν ἐμπρός!

— Ἀλλὰ, ὑπέλαβεν ἡ Ἰωάννα, μετὰ τίνος σεμνότητος, ἀμφοτέραι εἶσθε ὠραῖαι καὶ ἀδύνατον νὰ μὴ ἠγαπήθητε. Οὐδέποτε δὲ σὰς ἐζήτησαν εἰς γάμον;

— Ω! ἀπήντησεν ἀμέσως ἡ Μαγδαληνή, ἡ θεῖά μου ἤθελε νὰ μοῦ δώσῃ ἓνα δάσκαλον, ὅστις ἐκέρδιζε 180 δρ. κατὰ μῆνα! Ὁραὶα θὰ περνούσαμεν μὲ 180 δραχμάς! Ἀλλὴ μιὰ φορὰ μὲ ἐζήτησεν εἰς τραπεζοῦπάλληλος μὲ 160 δρ. ἀλλὰ ἤθελε νὰ ἐνεργήσωμεν νὰ προβιβάσθῃ! Τοιοῦτοι γαμβροὶ ἂς λείψουν.

Καὶ ἡ Μαρία προσέθηκεν:

— Ἐὰν πρόκειται νὰ ὑπανδρευθῶ, διὰ νὰ

ἦμαι ὀλιγώτερον εὐτυχῆς, καλείτερον νὰ μένω εἰς τοὺς γονεῖς μου.

— Μὴ τοῦ λέγετε κατὰ τὴν ἡλικίαν ὀλιγώτερον εὐτυχῆς. Ἐξαρτᾶται!... Ὁ ἔρωτα, τὰ παιδιὰ, ὁ κανονικὸς βίος τῆς γυναικῆς, μὲ τὰς γοργὰς καὶ τὰς θλίψεις τῆς. πάντα ταῦτα ἀξίζουσι καλείτερον, βεβκωθεῖτε, τοῦ ἀνέτου καὶ ἴσως ἀμεριμένου βίου μιᾶς κόρης ἢ γεροντοκόρης ἴσως, ἣτις οὐδὲν πράττουσα, φθίνει...

— Ὁμιλεῖς οὕτω, δι' ἐσέ, ἀγαπητή μου, ἣτις ἦσο εὐτυχῆς, ἀπεκρίνατο ἡ ξανθὴ Μαγδαληνή, οὐχὶ ἀνευ πικρίας τινός.

— Ἀλλὰ, φιλότιμη μου, ὅταν ὑπανδρεύθην, ὁ σύζυγός μου δὲν ἐκέρδιζε περισσοτέρως τῶν 120 δρ. κατὰ μῆνα. Ἐν τούτοις συνεμοίσηθον τὰς τύχας καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ γάμου. Τὰ πρῶτά μιν ἔτη ἦσαν σκληρότατα καὶ βλαβηρὰ ἐφθάρσκειν εἰς τὸ σημεῖον τῆς σήμερον. Ὁπόταν δὲν ὑπάρχουν χρήματα, δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλλεται ἡ γυνὴ εἰς τὸν σύζυγον καὶ νὰ ὀμοιοῦν ὡς εἰδωλόν, ὡς ἐπιπλὸν πολυτελείας ἢ ὡς εἰκὼν βικρῦτιμος, κατὰλληλος μόνον διὰ πλάνησιν. Ἀλλὰ, δὲν νὰ ἐπιζητῇ τὸ ἀντιστάθμισμα διὰ τῆς ἀγάπης, τοῦ θάρρους καὶ τῆς καλῆς θελήσεως. Πρέπει, ὅταν ἡ γυνὴ βλέπῃ τὸν σύζυγον ἀγωνιζόμενον καὶ μὴ ἐπαρκούντα, νὰ τὸν βοηθῇ καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἐργάζεται καὶ αὐτὴ. Ἡ ἐργασία τῆς γυναικῆς εἶναι προίκα.

Αἱ δύο ἡλικιωμέναι δεσποινίδες ἐμόρφασαν.

— Ἴγνογραφῶ ἄρκετὰ ἐπιτηδεῖας, εἶπε τότε ἡ ξανθὴ.

Ἡ δὲ μελαγχροινὴ:

— Ἐγὼ δύναμαι νὰ δώω μαθήματα κλειδοκυμβάλου, προσέθηκεν, ἀλλ' ὁ πατήρ μου δὲν θέλει τοῦτο καὶ ἐὰν ὑπανδρευθῶ, ἐνοῶ νὰ κρατήσω τὴν θέσιν μου.

— Διὰ νὰ πλέκῃς κάλτσας καὶ νὰ μαγειρεύῃς μόνον; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.

— Α, ὅχι, δὲν θὰ κάμω τὴν ὑπηρετήριαν εἰς τὸν σύζυγόν μου.

Ἡ νεαρὰ μήτηρ ἀνεστέναξε καὶ μειδιάσασα:

— Τὰ βλέπω, εἶσθε λεπτομεεῖς καὶ σώφρονες. Δὲν θυσιάζετε τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ εὖ εἶναι διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἔρωτος, ἀλλὰ θέλετε μέλλον ἀσφαλὲς καὶ ἀκίνδυνον. Κι ἐν τούτοις, τὸ μυστικὸν πάθος ἐπιτυχίας ἐγκρατεῖται εἰς τὸν κίνδυνον καὶ εἰς τὸ πρῶτον. Πολλὰ κόραι σκέπτονται ὡς ἡμεῖς. Εἶσθε φρόνιμοι, ἀλλὰ θέλετε τὴν τύχην ἔτοιμον, ἀπὸ δὲν ἔχετε προίκα! Περιστάσεις σὰς ἐπαρουσιάστησαν καὶ τὰς ἀφήσατε νὰ φύγουν, νομίζουσαι, ὅτι θὰ ἐκλέξητε καὶ θὰ συζευχθῆτε, οἷον σεῖς νομίζετε καλόν, φρόνιμον καὶ πλούσιον σύζυγον, ἀλλ' ἠπατήθητε. Ἐνοῶ τὸ λάθος σας. Ἐσφάλατε καὶ δὲν ἐγνωρίσατε τὸν ἔρωτα καὶ τὴν μητρότητα. Αὐτὰ τὰ δύο εἶναι ἡ κλεῖς τῆς εὐτυχίας, ἣτις ἔρχεται μὲν

συνοδευομένη ὑπὸ ἀγῶνων, ἀλλ' ἀσφαλῶς ἔρχεται καὶ εἶναι αὐτὰ τὰ δύο παιδιὰ, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν συμπάθειαν κρατεῖτε ἤδη εἰς τὰς χειρὰς σας. Αὐτὰ εἶνε ἡ εὐτυχία τῆς μητρὸς καὶ ὅχι, ὡς λέγετε, τὸ διασκεδάσειν καὶ ἀπολαυθῆσαι. Ἡδὴ δι' αὐτῶν αἰσθάνομαι, ὅτι λαμβάνω μέρος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην εὐτυχίαν, ἀλλὰ... παρατηρῶ, σὰς ἐλύπησα... καὶ ἂς ἀλλάζωμεν ὀμιλίαν. Καὶ πῶς ἐπεράσατε εἰς τὴν Κέρκυραν;

— Ἀκριβῶς τὰ ἴδια καὶ πάντοτε τὰ ἴδια περνοῦμεν χωρὶς ν' ἀλλάζωμεν βίον, ἀλλ' ἴσα ἴσα δι' αὐτὸ ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀλλάζωμεν διὰ τοῦ γάμου ζώην.

Καὶ ἐν ταῦτῳ παρετήρηον ἀμφοτέραι μετὰ συμπάθειαν τὰ τέκνα τῆς Ἰωάννας, ὅπερ ἠνάγκασε ταύτην νὰ εἴπῃ εἰς ἀπάντησιν:

— Ἐὰν εἴχατε καὶ σεῖς δύο τοιαῦτα ρόδινα παιδιὰ!

Καὶ αὐταὶ ἐπέπιν πᾶν ὀρεκτικῶς:

— Ἀλήθεια! Ἐὰν εἴχομεν καὶ ἡμεῖς δύο τοιαῦτα ρόδινα παιδιὰ!

Ροῦς.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

— Τί κωιτᾷς, ρέ, Κύριε;

— Τὰ μοῦτρα σου, κάπου νομίζω τὰ εἶδα.

— Ἄ ναί, καλὰ λές, σὶὴ φυλακὴ, κὺρ Πέτρο!

Μεταξὺ δύο ἀγορευμάτων:

— Βρεῖ ἀδελφε, κατήντησεν ἀνυπόφορος μὲ τὴν μοιρονομίαν του αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Ὅλο καὶ τὴν ἴδιαν ὀμιλίαν μοῦ κάμνει...

— Τι δηλαδῆ;

— Νά, ὄλο καὶ μοῦ ὑπενθυμίζει πόσα τοῦ χρεωστῶ.

— Τὸν ἀνόητον! θὰ ἦνε ἡλίθιος.

Ἡ Κυρία. Ὅστε γνωρίζεις καλὰ νὰ σιδερώνης;

Ἡ ὑπηρετρία. Πῶς, ἀπὸ ἡμῶν καὶ σιδερώτρια.

Ἡ Κυρία. Ἐτοι; καὶ πῶς ἐννοεῖς, διὰ τὸ οἰδηρο εἶναι πολὺν ζεστό;

Ἡ ὑπηρετρία. Εὐκόλο Κυρία. Ἀπὸ τῆς μυρωδιᾶς ποῦ καίονται τὰ ροῦχα.

Ἡ Κυρία. Εὐγε, ἀλλὰ δὲν μοῦ κάμνει.

— Μοῦ εἶπεν, ὅτι ἐχάρισες τῆς γυναικῆς σου ἓνα ὠραῖο δακτυλίδι. Δὲν εἶναι περιττὸν ἐξοδὸν αὐτό;

— Διόλου, εἶναι μάλιστα οἰκονομία καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ τὸ κάμῃς καὶ σὺ. Ἐπὶ ἐν ἔτος μοῦ ἔδωκε τὸν λύγον τῆς νὰ μὴ τῆς πάρω γάντια.

— Ἡ πονηρὰ διὰ νὰ τὸ δείχνῃ!

— Μεταξὺ δύο φίλων συζύγων:

— Ἐμένα ὁ ἄνδρας μου, εἶναι κακὸς καὶ μὲ κακομεταχειρίζεται, ἀλλὰ τί θὰ θέλῃς ἀγαπητή μου, μοῦ κάμνει ὅτι τοῦ εἶπω ὅπου θέλω μὲ πηγαίνει καὶ ὅτι θέλω μοῦ ἀγοράζει.

— Καὶ σοῦ τίς βροῆγει πρὶν ἢ μετὰ;

— Μά... πρὶν... διατί.

— Νά δι' αὐτὸ σὲ καλομεταχειρίζεται κατόπιν, διὰ νὰ μὴ ἐχῇς δικαίωμα νὰ τοῦ κάμῃς παρατηρήσεις.

— Ἀμ' ἐσένα, Μαρίκα μου, ὁ ἄνδρας σου, πῶς εἶναι καλὸς ἢ κακός;

— Ἄ, ἐμένα; εἶναι πολὺν καλός...

— Καὶ σοῦ ἀγοράζει βέβαια, πολλὰ διαμαντικά καί...

— Τίποτε, τίποτε απ' αυτά, Θεοδώρα μου, απολύτως τίποτε.

— Μά πώς γίνεται τούτο, αφού είναι καλός...

— Νά, απλούστατα, διά να μη είμαι υποχρεωμένη, και έπειτα έχει δικαίωμα και μου τις βρέχει.

« Η Μαρίκα αναστενάζουσα :

— Τι μου κοστίζουν τα χρυσαφικά μου!

Είς τὸ ξενοδοχεῖον εἰς Κύριος καθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν, φωνάζει :

— Ἀρνάκι ψητό και ἀπό ψαχνό, παρακαλῶ.

Και ὁ ξενοδόχος πρὸς τὸν μάγειρον κατ' ἰδίαν :

— Ἀπό νεῦρα και κόκκαλα, γιατί εἶναι βερβεσές.

Μετ' ὀλίγον δὲ διατάσσει :

— Μία ὀμελέτα ἀπὸ φρέσκα αυγά και κρασί καθαρόν.

Και ὁ ξενοδόχος κατ' ἰδίαν :

— Τὰ χειρότερα βάλτου, εἶναι κανονιέρης και σὺ κρασί του νερό.

Μετ' ὀλίγον πάλιν :

— Ἀπίδια και γλύκισμα.

Και ὁ ξενοδόχος, πρὸς τὸ γκαρσόν :

— Τὰ χειρότερα, μᾶς ἔβαλε γὰ καλά μέσα.

Ἀλλά παρὰ προσδοκίαν ὁ κύριος πληροῖνει μέχρι λεπτοῦ τὸν λογαριασμόν, ὁ δὲ ξενοδόχος τὸν ἐρωτᾷ :

— Ἐλπίζω, κύριε, εὐχαριστήθητε.

— Ἀ πολύ, πολύ, και ἔφαγα με ὄρεξιν.

—!

Μεταξὺ δύο κεφαλαιούχων :

— Αἶ, πὼς τὰ πέρασες τὸ νέον ἔτος; Ἐγὼ πολὺ ἄσχημα, φίλε μου. Πρέπει να ἐμέτρησα 60 χιλ. δρα. δάνεια ἐντὸς τῆς ἡμέρας, δεξιά και ἄριστερά. Και σὺ δὲν ἀμφιβάλλω τὰ ἴδια. Δὲν δύνασαι ν' ἀρηθῆς.

— Ἄ, ἐγὼ τίποτε, τίποτε, φίλε μου, δὲν ἔδωσα.

— Καὶ πὼς τὸ κατώρθωσες;

— Ἀπλουστατα. Προσεποιήθη τὸν ἄσθενῆ. Δὲν ἐξῆλθον.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Νικολάου Χατζιδάκη (Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου). Νέα Ζωὴ Ἡμερολόγιον 1906. — Ἐξεδόθη ἡ «Νέα Ζωή» εἰκονογραφημένον Ἡμερολόγιον, λογοτεχνικὸν και ἐγκυκλοπαιδικόν, ὅπερ ἀληθῶς νέον ζωὴν προώρισται να τάμη εἰς τὴν ἡμετέραν φιλολογίαν. Ἐν τῷ προλόγῳ ὁ κ. Χατζιδάκης ἐκθέτει τὸ ὅπερ ἀκολουθεῖ πρόγραμμα, και, ὅτινος σκοπὸς εἶνε ἡ προσέγγισις ἡμῶν μετὰ τῶν διαφόρων πεπολιτισμένων κρατῶν, διὰ διηγημάτων, ποιημάτων, ἄρθρων του κτλ. (μεταφρασμένων ἀπὸ τὰς ποικίλας εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Πράγματι δὲ μετ' ἀκριβείας ἐξεπλήρωσε ταῦτα ἐν τῷ ἐκδοθέντι Ἀ' τόμῳ με πολλὴν καλλιτεχνίαν, ἄριστον χάρτην και καλὰς εἰκόνας, διηγήματα τοῦ Ἄνδερσεν, τοῦ Ἴσλανδοῦ Πάλσον, τοῦ Ζολᾶ, διάφορα ἄλλα ἄρθρα, ποιήματα ἐκ τῆς ἀγγλικῆς, γαλλικῆς, ἰταλικῆς, ἰσλανδικῆς, δανικῆς, γερμανικῆς, σουηδικῆς, νορβηγικῆς κτλ. φιλολογίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων διαπρέπουσι τὰ ποιήματα τοῦ κ. Χατζιδάκη.

Καίνας Ἡλιακοπούλου. — Τὸ Ποινικὸν Ἡμερολόγιον 1906. — Πρώτην φοράν πέρυσιν, ὡς γνωστόν, ἐκυκλοφόρησε τὸ Ἡμερολόγιον τούτο, εὐθὺς κατακτῆσαν λάς συμπληθεὶς τοῦ κοινοῦ, διὰ τε τὴν ἐπιμελῆ ἔκδοσιν και τὴν ποικίλιαν και τερπνὴν ὕλην. Ἡδὴ ἐξεδόθη και ὁ δεῦτερος τόμος, τοῦ 1906, με τὸ αὐτὸ πρόγραμμα πάντοτε, ἀλλὰ με πολλὰς βελτιώσεις και προσθήκας. Εἰς τὰς ἄνω τῶν 300 σελίδας του περιέχονται πολλὰ διάφοροι μελέται, ὠραῖα διηγήματα και ποιήματα πολλὰ τῶν ὁποίων ἀφείλονται εἰς τὸν χαρῖεντα κάλκμον τῆς Δδος Ἡλιακοπούλου. Πρὸς τούτοις κοσμεῖται και ὑπὸ πολλῶν εἰκόνων και μουσικῆς. Εἶναι τέλος ἄριστον ὕφ' ὄλας τὰς ἐπέψεις.

ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΙΚΟΣ ΑΤΛΑΣ

Ἡ Μέθοδοι και νεωτερισμοὶ ἐπὶ τῆς ὀδοντοϊατρικῆς. Ὑπὸ Θεοδώρου Μπασινάκη, ὀδοντοϊατροῦ κτλ.

Εἶνε τὸ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του σύγγραμμα, τὸ πρῶτον νῦν ἐν Ἑλλάδι γραφέν.

Ἐκδοσις πολυτελής ἐπὶ χάρτου λαμπροῦ μετὰ 258 καλλιτεχνικῶν εἰκόνων και 250 σελίδων.

Τιμητὰι χρυσόδετος	δρχ.	12
χαρτόδετος	"	10

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ εἰς χρυσόν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΙΓΑΙΟΝ

ΕΝ ΝΑΞΩ

Πολιτική, Κοινωνική, Φιλολογική.

Πάνου ἐπαξίως ἐκδίδεται τὸ «Αἰγαίον» ἐν Νάξῳ, ὑπὸ τοῦ λογίου κ. Γ. Βυρίνη και ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ τῆς εἰς τὸ θὸν ἔτος ἐσχάτως εἰσόδου του εὐχόμεθα αὐτῷ πρόσδοσιν και μεγαλειτέρην ἐτι κυκλοφορίαν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δέχεται ἐντόκουσ καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια και εἰς χρυσόν, ἦτοι εἰς φράγκα και λίρας στερλίνκας, ἀποδοτέας εἰς ὠρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκῶς.

Αἱ εἰς χρυσόν καταθέσεις και οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσόν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (Chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐκλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον και οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τῆ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

ΤΟΚΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

1 1/2	τοὶς ἑκατὸν κατ' ἔτος διὰ καταθ. 6 μην.	
2	"	1 ἔτ.
2 1/2	"	2 ἔτ.
3	"	4 ἔτ.
4	"	5 ἔτ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκ θέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

(Ἐκ τοῦ γραφείου).

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Ἀποποιεῖ ὄτι

κατ' ἀπόφασιν τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου συγκαλεῖται τὴν 6/19 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἐν τῷ Καταστήματι τῆς Τραπεζῆς ἡ ἐτήσια τακτικὴ Συνέλευσις τῶν Μετόχων, εἰς ἣν παρακαλοῦνται να παρευρεθῶσιν οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 47 τοῦ Καταστατικοῦ δικαιοῦμενοι να μετασχωσιν αὐτῆς κ. κ. μέτοχοι και οἱ εἰδικοί τούτων ἀντιπρόσωποι.

Οἱ κάτοχοι ἀνωθῶμων μετοχῶν θέλοντες να λάθωσι μέρος εἰς τὴν τακτικὴν ταύτην συνέλευσιν, ἀφείλουσι κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ Καταστατικοῦ δεκαπέντε ἡμέρας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν συνεδριάσεων να καταθέσωσιν ἐπὶ ἀποδείξει τοὺς τίτλους αὐτῶν, ἐντὸς μὲν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Κεντρικὸν τῆς Τραπεζῆς Κατάστημα, ἢ τὰ ὑποκαταστήματα αὐτῆς, ἐκτὸς δὲ παρὰ τοῖς ἐκεῖ ἀνταποκριταῖς τῆς.

Ἐν Παρισίοις παρὰ τοῖς κ. κ. de Rothschild Freres.

Ἐν Βιέννῃ παρὰ τῆ Wiener Bank Verein.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Α. Ζακρίφη.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 3 Ἰανουαρίου 1906.

Ὁ Διοικητῆς

Στ. Στρούτις

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΦΥΣΕΩΣ».

Δ. Κ. Κωνσταντίνου Σας ἀπηνητήσαμεν και ἀναμένομεν νεωτέραν σας — Κ. Α. Σουζ. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἀποδείξις μετ' ἀριθμ. 5 λαχείου σας ἐστάλη ὑμῖν και ἐγράψαμεν. — Μ. Σραῖονα. Συνδρομὴ και ἀποδείξις ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Φ. Δ. Πόργος Βουλγαρίας. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Δ. Κ. Μελίτην. Δελτάριον ἐλήφθη σας ἀπηνητήσαμεν. Δ. Δ. Κάϊρον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Διεύθυνσις ἡλλάγη. Ἀπηνητήσαμεν. — Δ. Κ. Ἀλεξάνδρειαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξις μετὰ λαχείου ἐστάλη ὑμῖν ταχυδρομικῶς. — Ν. Γ. Κάϊρον. Ἐπιστολὴ μετὰ συνδρομῆς σας ἐλήφθη. Ἀποδείξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ταχυδρομικῶς. — Α. Α. Σικάγον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη και συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν. Σας ἀπηνητήσαμεν. — Κ. Μ. Κ. Γαλατᾶ Ἐπιστολὴ μετὰ περιεχομένου ἐλήφθη. Θεωροῦμεν αὐτὸ ὠραῖον και κατάλληλον. Ἀπηνητήσαμεν. — Δ. Σ. Πόρτ-Λαγιό. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ἐστάλη ὑμῖν ταχυδρομικῶς. — Δ. Μ. Λάρισσα. Συνδρομὴ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. — Α. Ε. Καρπενήσιον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — Γ. Γ. Δ. Καρτοῦμ. Ἐπιστολὴ και συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ Γράφομεν. — Θ. Α. Ζήμενισσα. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Περιμένομεν ἐτέραν συνδρομὴν. — Τ. Η. Τοῦρνο Μαγουρέλι. Ἐπιστολὴ χρήματα ἐλήφθησιν. Εὐχαριστοῦμεν. — Γ. Σ. Καρδίτσα. Ἐπιστολὴ κρη περιεχόμενα ἐλήφθησαν. Ἐχει καλῶς Γράφομεν προσεχῶς.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΑΓΓΛΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ Α. ΚΙΝΙΟΛΗ

Χημικὰ και φαρμακευτικά προϊόντα πρώτης ποιότητος και πάντοτε πρόσφατα. Εἶδη ἐξ ἐλαστικοῦ πάσης χρήσεως Σκευατοίαι γαλλικαὶ και ἀγγλικαὶ. Μυρωδικὰ διάφορα, ὕδατα, μεταλλικὰ ὕδατα κτλ. κτλ.

ΜΑΚΑΡΟΝΟΠΟΙΕΙΟΝ ΑΛΕΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΓΑΛΕΤΟΠΟΙΕΙΟΝ Α. Δ. ΝΟΜΙΚΟΥ

Πρώτης τάξεως κατᾶστημα τοῦ εἶδους του, βραβευθὲν εἰς τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσιν τῶν Παρισίων. Εἰδικότης κυρίως εἰς γκαλέτας και πᾶστας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

45. Μαγική εικόν.

Ποῦ εἶνε κρυμμένη ἡ ὑπέρβρια ;

46. Αἶνιγμα

Ἐν τῷ δέλτῳ κἀνῆς πῖ
λύτα, θὰ σχηματισθῆ
ἀπὸ ἔνδοξο δένδρι
κἀτι τι πολὺ γνωστὸν
πρᾶγμα μετεωρολογικόν.

47. Αἶνιγμα

Μὲ μὲν πρόβησι
σ' ἔνν ποτάμι
Ποῖός, μέγα ζῶον
μπορεῖ νὰ κἀνῆ ;

48. Γρῆφος

Π Τ Γ Δ = Δ Ι Δ Ρ Ν

49. Ἐλλειπὸν ὁμῶμων.

Ο +ε+ι+η+ η+ο +ε+α+

50. Φίθην μίθην

Ο Ρισε ευ νεϊε Σατεσβοε

Κιόδοε.

ΛΥΣΕΙΣ 13 ΤΕΥΧΟΥΣ

36. Τοῦ μύλων ἡ κεφαλὴ σχηματίζεται ἐπὶ τοῦ ὄρου, ἐὰν στρέψῃτε τὴν εἰκόνα οὕτως ὥστε ὁ τροχὸς τοῦ μύλου, νὰ εὐρεθῆ ἄνωθε. — 37. Περικλῆς — 38. Ἡ Αὐστρία εἶνε ἰσχυρά. — 39. Ἡ ὑπόμονη τὰ πάντα νικᾷ. — 40. Ἐσὼ προμηθεὺς καὶ οὐχὶ ἐπιμηθεὺς.

Λύται. Δ. Γεωργιάδης ἐξ Ἀθηνῶν 4. — Ε. Δράκου ἐκ Πειραιῶς 3. Γαλανὴ Ἑλληνίς ἐξ Ἀθηνῶν 5. — Δ. Π. ἐξ Ἀθηνῶν 1.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ

Μ. ΑΡΝΙΩΤΟΥ

Ἐὰν θέλετε λευκώματα διὰ τὰς ἐορτάς, ἐργόχειρα καὶ ὠραῖα χρυσόδετα βιβλία νὰ δέσσητε μὲ θυμασίαν καλλιτεχνίαν, ὑπάγετε εἰς τὸ βιβλιοδετεῖον Μιχ. Ἀρνιώτου, τοῦ πατριάρχου τῆς βιβλιοδετικῆς, τὸ ὅποιον ἐτίμησεν ἡ Α. Μ. πρὸ 25 ἐτῶν μὲ τὸν τίτλον τῆς Βασιλικῆς Αὐλῆς, ὁδὸς Νομισματοκοπέου ἀριθ. 9, παραπλευρῶς τοῦ γραφείου «Ἐστίας».

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

ΕΤΕΡΟΥΘΜΟΣ ΜΕΤΟΧΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Κεφάλαιον Δρ. 2,000,000 ὄλοσχερῶς καταβεβλημένον.

Ἀθῆναι—Σοφοκλείου.

Ἔργασια. Συνάλλαγμα. = Ἐπιταγὰ ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. = Πιστωτικὰ ἐπιστολάκι. = Εἰσπράξεις. = Δάνεια. = Προεξοφλήσεις. = Καταθέσεις εἰς χρυσὸν καὶ δραχμάς. = Ταμειυτήριον. = Φύλαξις τίτλων. = Ἀγοραπωλησία χρονογράφων. = Χρηματιστικὰ ἐντολάκι. = Τμῆμα ἐμπορικόν. Προμήθειαι ἐμπορευμάτων. = Ἀντιπροσωπεῖται οἰκῶν. = Πληροφορία ἐμπορικὰ.

ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ
ΒΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η "ΜΠΙΡΖΑ,,
Σ. ΣΠΟΡΔΙΛΗ

ἽΟδοε Πουσκινσκὰγία καὶ
Πολυτσέεσκὰγία ἐν ἽΟδησσῶ
ἀριθ. 14.

ΥΠΟΔΗΜΑ ΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
Δ. Α. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ
ΕΝ ΟΔΗΣΣΩ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

ἽΟδοε Δικατερίνη ἀριθ. 5.
Κατασκευάζονται παντὸς εἶδους ὑποδήματα τοῦ τε-
λευταίου στυμοῦ. Δέρματα πρώτης ποιότητος καὶ ἐργα-
σία μοναδικὴ καὶ στερεωτάτη.

Κεῖται εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεωε καὶ παρὰ τὸν λιμένα. Πλησίον τῶν θεάτρων καὶ τῶν βουλευτῶν. Τηλέφωνον καὶ φωτισμὸε ἀριστοε. Καθαριότηε, τάξιε καὶ ἀκριβεία ἀμεμπτοε.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ—ἽΟδοε Περικλέουε. Ἀριθ. 16.